

Artistiek proces Artvark

Een van de unieke kenmerken van Artvark is het collectieve compositieproces van de muzikanten. Sinds het ontstaan van het kwartet schreven de leden zelf hun eigen muziek. Tijdens het spelen en repeteren van deze stukken werden er voortdurend dingen aangepast. Uit dit proces van voortdurend aanpassen en schaven ontstond gaandeweg een eigen collectief compositieproces. Mede door deze wijze van samen schrijven en schaven tijdens het spelen ontdekten ze hun eigen unieke geluid, het geluid van Artvark. Ontstaan vanuit dit co-creatie proces van vier compleet verschillende muzikanten en persoonlijkheden. Sinds het vijfde album 'Bluestories' staan alle composities op naam van Artvark als geheel.

Co-componeren, hoe werkt dat?

Het begint altijd met een idee dat iemand mee neemt naar de oefenruimte. Dat kan een deel van een stuk zijn zoals een baslijn of een bepaalde klank. Of een compositie waarvan de componist denkt dat deze af is. Het idee of de klank is het vertrekpunt van een collectief experiment. Door te oefenen en te improviseren op het idee of de klank ontstaat er gaandeweg iets nieuws. Zelfs een compositie die al helemaal af is verandert op deze manier volledig.

Elk lid van het kwartet heeft heel specifieke en uitgesproken ideeën over muziek en door hier voortdurend over te discussiëren en mee te spelen en experimenteren, vinden we samen de vorm die het beste past bij Artvark. De vorm waarbij de kern van het stuk het beste tot uiting komt en iets nieuws toevoegt aan het repertoire van Artvark. Dit proces van schaven en schuiven gaat vaak door tot pakweg de 30ste keer dat het voor publiek wordt gespeeld. Pas in dat moment van focus en uitwisseling met het publiek ervaar je wat het beste werkt. Als een stuk zijn definitieve vorm heeft gevonden begint het collectief improviseren met juist die vorm, en het variëren van de manier waarop het gespeeld wordt. De muziek moet altijd fris zijn en tot leven komen. Dat is Artvark's eeuwige zoektocht naar de truffel...

Naast de grote verschillen in muzikale achtergrond van de leden van Artvark hebben ze iets gemeenschappelijk dat cruciaal is voor het kwartet: de focus ligt altijd op hoe de muziek communiceert met de luisteraar. Compositorische en 'saxofonistische' technieken staan altijd in dienst van de klank. Of een stuk op het repertoire komt en blijft wordt bepaald door hoe het klinkt en voelt in de ruimte als het gespeeld wordt. Artvark zoekt in zijn muziek naar een sterk beeldend of verhalend karakter, naar een collectieve puls, naar de poëzie. Veel van Artvark's muziek ontstaat uit een onorthodox geluid of speelwijze op de saxofoon verbonden met een specifiek gevoel.

Nieuwste album: Trance

Met trance slaat Artvark een nieuwe richting in. In plaats van afzonderlijke stukken met een sterk eigen karakter, wilden de heren nu één lang verhaal maken. Ieder bracht composities uit meerdere delen, bijna suite-achtige stukken, mee naar de werkplaats. Via het collectieve compositieproces hebben ze daar samen één lange spanningsboog van gemaakt. Het centrale muzikale uitgangspunt bij het maken van trance was: vanuit één repeterende toon of melodie, belandt de luisteraar langzaam via een pulserend ritme in een caleidoscopisch weefsel van over elkaar buitelandse lijnen en kleurrijke samenklanken, om daarna weer terug te keren naar die ene noot.

Een heel duidelijk voorbeeld hiervan is het stuk 'Darkness'. Het stuk bestaat uit twee delen. Deel 1 is gebaseerd op een repeterende melodie in Ab mineur, een toonsoort met een zeer donker karakter. De melodie wordt gespeeld in een constante puls waarmee een drumpartij met een luie backbeat wordt gesuggereerd. De melodie wordt als een estafettestokje doorgegeven, de rest van de partijen zijn geïmproviseerd. Wie wanneer improviseert of de melodie speelt is niet afgesproken maar ontstaat gaandeweg door hiermee te experimenteren. Deel 1 mondt uit in een liggende lage Ab van waaruit een tenor solo begint. In deel 2 gaat de liggende noot pulseren in het tempo van deel 1. De unisono Ab waaiert langzaam uit naar een samenklank, die is geleend uit de derde symfonie van Gorecki; een stapeling van seconden. Dit bouwt samen met de tenor solo op naar een groove en een dynamisch hoogtepunt. Een abrupte stop en drie echo's van fragmenten van de eerste melodie besluiten het stuk. Artvark's trance wil de luisteraar meenemen in een filmische trip.

www.artvarksq.com
www.soundcloud.com/artvark
www.youtube.com/user/ArtvarkSQ

